

ha un tram de cordes instal·lades en una canal d'uns 20 metres. "Una sorpresa", no n'havia sentit dir res ni llegit res tampoc ¿? Poca dificultat.

Les 11,45 h., ja estem buscant el Montgròs i quelcom curiós em passa. El Montgròs, 1.118 m. no és un cim molt alt. És un cim gros i extens, però més baix que tot el que l'envolta. Això sí, té unes vistes exclusives de Sant Jeroni i les valls sud i sud-oest, les roques del Camell i la serra de les Papparres, per on discorre el camí de baixada del mirador de Sant Jeroni.

A continuació una forta i llarga baixada que des del Montgròs i recorrent estrets congostos de roca, acabarà al Torrent de Migdia. La marxa es fa més lenta per les molèsties al peu de la Susanna. Es fa necessari aturar-nos a posar un calmant al seu turmell per dues vegades, fins que sembla establir-se.

Al fons del torrent els senders es barregen i ens costa una estona d'explorar la zona per trobar la nostra ruta. Aquest punt és molt perdedor si no es va amb molt de compte perquè hi ha fites que no existeixen o quasi esborrades, de pintura, i no n'hi ha de pedra.

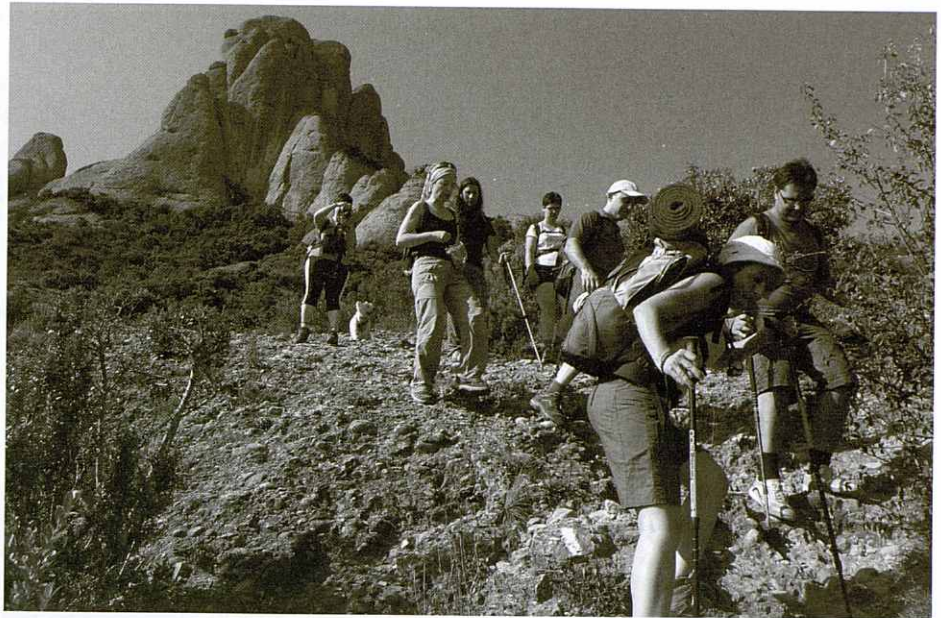
Encara que no ho veiem per la frondositat del bosc, en aquest torrent molt tancat de bosc ens trobem just a sota de la paret que puja fins a Sant Jeroni, en una fondalada rodejada de grans parets de roca i vegetació de molsa molt fresca i agraïda en aquesta època de l'any.

Atès que no entra el sol en tot l'any en aquest indret, hi ha un microclima humit i fresc fantàstic i té la curiositat que és cara sud, cosa que dona un ambient quasi tropical!!!

Aquí és gairebé un punt de no retorn, ja que seria més costós tornar, que continuar fins al monestir de Montserrat.

Ara pugem i pugem parets de boscos d'alzines majoritàriament. Seguim el camí del Camell que ens porta a fer una volta enorme, per tornar enrere per l'altre vessant de les agulles del Gegant Encantat, 1.164 m., i les roques del Camell de poc més de mil metres. En rodejar-les d'est a oest, trobem unes ombres fresquíssimes d'alzines al peu de la roca. Aquí parem a dinar i fer una migdiada. Un lloc increïblement fresc, en contrast amb la calor abrasadora que fa al sol. Corre una lleugera brisa i després de menjar alguna cosa, quasi fa fred. És un quart de tres.

A les 16,00 h. sortim i arribem a les 16,30 h. al cim de Sant Jeroni, 1.224 m., punt més alt de Montserrat. Sort de l'aire que corre aquí dalt, sinó amb el dia que fa de sol no es podria aguantar. El panorama de 360° és esplèndid, amb bastant bona visibilitat, es domina tot el massís de Montserrat i es distingeixen

El pla de la Trinitat. Foto: Joan-Anton Viudez

moltes poblacions properes i llunyanes, i fins i tot el Montseny o els Pirineus. Es veu molt curiosa la vall que s'endinsa fins a les conegudes tres xemeneies de Sant Adrià de Besòs a tocar de Barcelona, el Fòrum i vaixells de mercaderies propers al moll del port, i altres creuers i velers repartits per la costa. Un panorama per delectar-se tant com es vulgui.

Hem consumit quasi tota l'aigua que portàvem i ja no tenim previst trobar fonts. Ens marquem el pròxim punt d'aigua a les instal·lacions del funicular de Sant Joan, a una hora d'aquí aproximadament.

Travessant la serra de les Papparres, es gaudeix d'una panoràmica enorme. Destacar el Cavall Bernat, el cim de Sant Salvador o la punta de Tebes com a punts alts. De tant en tant sentim les veus de diversos grups d'escaladors que ens volten repartits per molts punts d'aquest paradís de parets i agulles de roca quasi segurament inacabables de conquerir. Ens delectem en ocasions parant i observant maniobres de progressió d'alguns més propers, i altres ben bé per sobre del nostre cap, a les agulles de Tebes que passem a tocar. En aquest punt veiem a l'esquerra i just per sota nostre el monestir de Montserrat. Encara trigarem tres hores per arribar!!!

En arribar a les instal·lacions del funicular de Sant Joan comprem aigua que surt caríssima en una màquina automàtica, caríssima de vergonya, un robatori. Però la necessitem i no hi ha més remei.

Passat un primer tros de camí, la marxa es fa lenta per un corriol en baixada ple de pedres soltes i relliscoses. Molta xafogor i ni gota de vent. Estem en el camí de la Quadra de Sant Miquel, que baixa cap el sud-est direcció Olesa de Montserrat, al cap d'una estona trenca al nord seguint una cornisa en una paret que s'enfila des del riu Llobregat. Aquest camí passa per la pròxima fita que és la Santa Cova, on es va aparèixer la Verge de Montserrat a aquell pastor...

De sobte la Susanna em diu que miri enrere. Allà, més amunt retallat amb el perfil de la muntanya ens